

Mèxic D.F., 31 d'agost del 1962

Estimats pares i Joan: amb pocs dies de diferència, he rebut dues cartes, quasi seguides. Gran alegria!

Han pogut veure a l'Angel Messeguer? A mi no m'ha contestat la carta en la qual li plantejava la qüestió dels diners. Només ens ha escrit dues o tres vegades la Quimeta, postals de breu contingut referint-se exclusivament a les seves impressions d'excursionista.

Mentrestant, nosaltres seguim empenyent els afers, almenys fins on de nosaltres depèn. Ja falta un mes i pocs dies per a la data solemne de la sortida i, d'una manera o altra, l'Angel haurà de fer front al seu compromís. Ningú no l'obligava a fer-me l'oferiment, però un cop fet i sabent que jo em veia obligat a emprendre de seguida la liquidació dels meus assumptes a Mèxic, l'obligació sorgia ben explícita. La Rosa segueix creient a cegues en la bona fe de l'Angel. Jo també. Encara que li sabés greu "haver-se'n anat de la llengua" (i això pot resultar una vil suposició), ara no veig la manera que es desfaci de la paraula tan reiteradament donada. M'inclino a creure en els tràfecs del viatge i en la tossuderia a realitzar-lo sense deixar-se impressionar per la mort de l'àvia ni la malaltia de l'oncle; si no assistiren als funerals de l'àvia, és de creure que no passin una ànsia excessiva per la nostra situació. Potser, a hores d'ara, ja s'han entrevistat amb el pare i tot el que dic és en va. Esperem, doncs...

Qui és el Colomer que "vol ésser dels primers a abraçar-me"? No recordo cap amic d'aquest cognom a Barcelona; l'únic Colomer amic que he tingut va morir fa pocs anys a Mèxic, a una edat avançada. Però pot ésser que la memòria em faci traïció i aleshores em quedaria molt parat.

Tothom qui ens coneix a mi i al Joan, està d'acord en que ens assemblem extraordinàriament. Alguns afegeixen que no pas físicament, però de manera de parlar i de gestos, els fa creure, quan el tenen a ell al davant, que em veuen a mi.

El pare em preguntà si havia comunicat el meu retorn a n'en Triadú. Sí, vaig fer-ho, i em contestà de seguida que m'esperava amb emoció i que procuraria ajudar-me en tot el que pogués. Vaig escriure, també, a dom Jordi M. Pinnell, a n'en Tasis, a Néstor Luján i a algun altre amic. Ultra en ~~Taxis~~ Triadú, només m'han contestat per ara en Triadú i en Claudi Esteva Fabregat, un bon amic que va marxar fa uns quants anys, per a prendre possessió del càrrec de professor d'Antropologia Social a la Universitat de Madrid.

Vam rebre una carta de la Dolors, l'esposa d'en Vidal, expressant una gran alegria pel nostre retorn. Es una carta molt simpàtica. En Rafael no ha estat tan diligent i em deu resposta, encara, a la que vaig enviar-li demanant-li algun consell què em pogués ajudar en els tràfecs del viatge. En realitat, ja no calen, perquè tot fa via.

Si no podia localitzar l'Angel a Barcelona per haver canviat d'hotel, pare, jo li dirigeixo la correspondència a casa de la senyora Angela Barne-da, Passeig de Sant Joan 89, 3er. la.; crec que és una parenta d'ell o d'ella i l'han de veure per força perquè totes les cartes se li dirigeixen allí. Crec que ha de saber on pare.

Els Peypoch arriben demà, dia 31 d'agost; ja seran aquí, per tant, quan rebin aquestes ratlles i ja hi haurem parlat. Per cert que (es veu que aquestes últimes setmanes han d'ésser una carrera de sorpreses) el Ramon, el fill del Peypoch, va estímar-se amb el cotxe de l'Angel Messeguer; per un miracle no es va fer res (res important, vull dir, perquè està ple de blaus), però el cotxe quedà totalment desfet. Era un últim model, 1962, amb valor de 30.000 pesos. El Ramon, que el dia 11 de setembre havia de sortir cap a Europa, no sap ara què farà, puix que el cotxe no estava assegurat i ell haurà de pagar-lo. No sé ben bé com. De moment els recomano, pares, que si es veuen amb l'Angel Messeguer i la seva esposa, no els diguin res d'això, ja que el Ramon així ho vol; sembla que el seu propòsit és que, quan tornin, trobin un cotxe igual, del mateix model i color, per a substituir el desfet.

Només els faltaria aquesta notícia! Després de la malaltia de la nena i de la mort de la seva àvia, això ajudaria a aigualir la seva il·lusió turística. I a nosaltres ens convé tenir-los tranquils i amb l'esperit reposat.

Anem seguint amb un interès apassionat les notícies de la recerca de la casa per allotjar-nos i de la solució d'emergència que ens tenen. Ho saben els Peypoch?

Aquesta setmana o a primers de la pròxima quedarà arreglada la nacionalització de la Rosa i, dos dies després ens lliuraran els passaports. Ja tenim tots els papers i certificat de naixement, de matrimoni i d'estudis dels nens, fes de baptisme, etc. Així que pugui, miraré de fer-los legalitzar per la representació diplomàtica d'Espanya a Mèxic.

Ja ens havien dit que el "Covadonga" és un bon vaixell. Ens han dit, a més, que com que, si Déu vol, farem el viatge fora de la temporada turística, hi haurà pocs passatgers i el servei és millor.

Bé, estimats: una forta abraçada dels "Calders" de Mèxic!

Pere